

24.09.19

Kõnnin pikal vahtrapuualleel. Sammun üle paari mahalangenud kuldkollase vahtralehe. Okste puntrast särab läbi õhtune päikesekiirgus. Nägu täitub ereda päikesekullaga ja ninna tungib värske õueõhk. Jõuan porise kruusatee lõppu, kus algab kaugusesse hajuv metsarada. Astun sammu ja tunnen, kuidas jalanõusse satub külm kaste. Astun teise ning miski tirib minu brünetti juustevilla. Neetud oksad! Tuleb kolmas ja järsku on suu ja silmad kaetud õrna ämblikuvõrguga. Mida küll see salapärane metsakoobas peidab täna, et emake loodus äkki nagu koer kassi mind armastab? Pole midagi, pööran ümber, et kohtuda taas sirava päikesetulega.

25.09.19

Taevas on säravaid tähesilmi pulgini täis. Iga meekollane taevakeha on miljonite valgusaastate kaugusel. Igal tähel on oma lugu rääkida, oma laul laulda. Nende vahel tantsivad ringi suured, konarlikud meteoriidid ning lükkavad üksteist ikka uue huvitava marsruudi peale. Kõik see on arvatavasti väga kaunis, kuid mina istun toas laua taga. Akna ees on kardina. Jälgin pingsalt, kuidas jooned ja täpid moodustavad mustri, mida ma pole kunagi varem elus näinud. Laua peal põleb helesinine lamp, mille minu kallis papa mulle üleelmise aasta jõuludel kinkis. Kas köögis jäi tuli põlema? Vaatama ei viitsi ka minna. Paremal pool lauanurgal on paks raamatukuhi, mille otsas on üksik sinise tindiga pastakas. Virna ees on pruun savitass, mis on pooleldi veel külma kohviga täidetud. Heidan pilgu uuesti kardina mustri peale, et näha sama kombinatsiooni, mis enne. Teen veel viimase haigutuse ja laualamp jääb ka põlema.

Katkendid loomingulisest päevikust

Kirjutas Aet-Kadi Kald, 10.C
Pühapäev, 03 November 2019 23:16 -

Aet-Kadi Kald, 10.C